

Nacional

S'intensifica la recerca de suport al pressupost

L'executiu busca com poder complaure les demandes del PSC, Junts i els comuns

Troben una urna funerària en una cala de l'Escala

Descobreixen que contenia les cendres d'una nena argentina que va morir als 8 anys

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ferran Bel Portaveu del PDeCAT al Congrés

“Em sento hereu de Trias”

ÚTIL • “Reivindico el ‘peix al cove’ perquè és pacte; el PNB és una màquina de practicar-lo i EH Bildu ho ha après ràpidament” **FI** • “El no a tot és ser estèril”

David Portabella
MADRID

Acaba el tercer any de la legislatura al Congrés i el portaveu del PDeCAT, Ferran Bel, fa balanç del camí iniciat el 2019 amb Junts fins a emancipar-se i ser soci pressupostari decisiu.

Inicia la legislatura amb Laura Borràs de portaveu i votant no a Pedro Sánchez, i després hi ha un canvi de xip i juga la partida de negociar amb el govern. En l'inici de la legislatura, compartíem projecte amb Junts, vivíem la part més dura de la pandèmia i, més enllà dels decrets llei de la pandèmia, l'activitat legislativa estava molt aturada. El punt d'inflexió és quan anem pel nostre camí en els primers pressupostos que es tramiten un any després. No es pot veure en clau d'una sola legislatura; en l'anterior votem sí a la moció de censura que fa possible el canvi de govern. Després el canvi no es materialitza en la intensitat volguda, i no es dona prou temps i les eleccions es precipiten el 2019 quan a Sánchez se li tomben els pressupostos. En aquell moment —i ho vaig dir al PDeCAT i en reunions de l'incipient Junts per Catalunya— era dels que opinaven que almenys calia donar l'oportunitat que els pressupostos es tramitessin. I si en la negociació no obtenies fruits, tombar-los. Es va decidir que no. I a partir d'aquí ens vam situar en un no radical d'entrada amb el qual era crític tot i poder entendre-ho, però la legislatura pren un caire diferent per la situació duríssima de la pandèmia i votem alguns decrets llei. Més tard, emergeixen les discrepàncies estratègiques.

De cop Sánchez té 4 escons més susceptibles de ser vots a favor, els del PDeCAT, a més dels 13 d'ERC. Rebat que això abarateix el suport català?

Per a Sánchez no és un tema d'abaratir o no el suport dels catalans; a ell li interessa tenir 176 vots al Congrés per tramitar determinades lleis i majoria simple per a altres lleis, i això s'aconsegueix amb vots catalans o no catalans. La reforma laboral es va aprovar sense els 13 vots d'ERC, per exemple. A vegades tendim a mirar-nos-ho tot en clau estrictament catalana i el focus és més ampli: no són els 48 diputats catalans sinó els 350 els que decideixen les lleis. No crec que s'abarateixin els vots catalans; per al govern un diputat és un diputat, independentment de la procedència.

El ‘peix al cove’ és una etiqueta maleïda?

Jo el reivindico. Demonitzar el *peix al cove* és demonitzar el pacte, i la política és pacte, en l'àmbit municipal, al Parlament... Els pressupostos últims de la Generalitat que fa un govern ERC-Junts i amb un conseller de Junts s'aproven amb el suport dels comuns; allò era *peix al cove*, però per al cove dels comuns? No s'ha de frivoltzar ni demonitzar. Alguns ho practiquen i se'n volen amagar perquè ho han demonitzat tota la vida i quan s'han fet grans han entès que la política és això. I d'altres han fet el procés invers: ho han fet tota la vida i ara volen demonitzar els que continuem fent el que hem fet tota la vida. El *peix al cove* no és més que un pacte: tu em dones una part del que reivindico i jo t'accepto una part del que tu proposes.

És una paradoxa criticar el ‘peix al cove’ i dir allò tan català de “que bé que ho fa el PNB”?

Aquesta és una reflexió vàlida per a Catalunya en global. El PNB és una màquina constant de *peix al cove*: comença de bon matí i no acaba fins a la tarda. I no he vist ningú que al País Basc ni internament els ho qüestionin. Fins i tot EH Bildu, que planteja una alternativa al PNB, ha après molt ràpidament a practicar el *peix al cove* i no hi té cap mania. A Catalunya això passa perquè els que ho han criticat tota la vida ara ho practiquen i no volen que sigui dit, i una part dels que ho hem fet tota la vida sembla que ara, pel fet de mantenir-nos-hi, siguem traïdors, botiflers, espanyolistes o poc independentistes.

Confessi: amb el govern d'ERC i Junts, a qui molts consellers dels dos partits trucaven per solucionar afers a Madrid era al diputat del PDeCAT Ferran Bel.

Això s'ha produït, i a vegades s'ha fet públic. Jo no ho he fet públic mai. Tinc lleialtat al govern del meu país independentment del color polític. I no acabo d'aterrar ara en política, sé com s'han de fer les coses i no és una posició personal, sinó de la tradició política que represento. Si gent del govern ha demanat si podíem intercedir o tramitar o negociar alguna cosa, ho hem fet amb tota discreció. També m'han trucat alcaldes que no són del meu color polític per a gestions a Madrid, i no ho he fet públic mai. Perquè a vegades la política no és una qüestió de penjar-se medalles, sinó de resoldre els problemes de la gent. I jo, potser per haver estat alcalde i president de consell, tinc un sentit institucional de la políti-

ca molt elevat i no em tanco a negociar només el que surt de la meva formació. Així ho he fet els onze anys a les Corts. Al final el reconeixement de persones que et demanen intervenir en un afer que s'acaba solucionant l'acabes tenint, potser no és pú-

esmenes tenint només 4 escons. Si això es mira a pes... No s'ha de mirar com una negociació a pes o pel volum d'esmenes o milions. El que valoro de la negociació és que el 90% no són recursos que depenen de l'execució pressupostària de l'Estat,

Qui parla d'engrunes que preguntis a la Fundació Bonanitsi 70.000 euros resolen o no casos sense llar

blic, però l'acabes tenint. Sovint el reconeixement no és que et diguin “que bé!” en públic, sinó ser coherent amb la trajectòria.

En l'últim pacte pressupostari arrenca al govern espanyol 86

L'assignatura pendent de l'independentisme moderat és definir un projecte de cara a les estatals i les catalanes

sinó que són transferències directes a entitats, associacions, ajuntaments, consells comarcals..., i s'executaran pel fet de signar el conveni. Són esmenes de molta transversalitat sectorial (esport, cultura, tercer sec-

L'APUNT

M'hauria agradat parlar de rebaixes

Virtudes Pérez

Podria haver dedicat aquest apunt, el primer de l'any, a parlar de la ressaca de les festes nadalenques, el gener cada cop més costerut o fins i tot polemitzar sobre si tenen sentit o no les rebaixes d'hivern... Però ahir a Pontons els veïns es van aplegar en un nou minut de silenci –un més– per condemnar un nou femicidi. L'assassinat no és d'ara. Es remunta a l'estiu del

2021. Però la ferida que provoca aquesta xacra social és la mateixa. I, després d'un desembre negre pel que fa a crims masclistes, només cal desitjar que el seny s'imposi i aquest 2023, en lloc d'augmentar la violència contra les dones, disminueixi. És un prec que haurà d'anar acompanyat de mesures preventives i molta pedagogia.

LA VEU DEL BAGATGE

Molts diputats, sobretot catalans, i de totes les tendències, admeten haver après i continuar aprenent de Ferran Bel (Tortosa, 1965), que, amb escó al Congrés des del 2016 (legislatures XI, XII i XIV) i al Senat del 2011 al 2015, és la veu del bagatge tot i ser al·lèrgic al divisme. Insinua que el 2023 podria dir adeu al Congrés, on té interlocució privilegiada amb tothom. El també exalcalde de Tortosa és fotografiat a la sala constitucional del Congrés sota el retrat del pare de la Constitució Miquel Roca.

■ MARC RODÉS

visions de fer política. La realitat és que és el primer partit que abandona un govern d'una institució important de manera voluntària i que ho fa mitjançant una votació dels associats. És peculiar. I, a Madrid, Junts s'ha instal·lat en el no a tot perquè així pensen que s'arribarà més ràpid a la independència. I per mi és un error, i el mateix podria dir de l'ERC de fa deu anys. La paradoxa –i ho visc amb certa frustració– és que els comportaments que no podia entendre que ERC criticés fa deu anys siguin els que ara té una part de la meua tradició política, i que ERC s'hagi apoderat ara d'aquests valors d'una part de la meua tradició política. Tard o d'hora, Junts s'haurà de recompondre. Perquè Junts va ser un reflex del país. Quan creus que tens l'objectiu a tocar, i una part del país ho vam creure de manera fallaç, pots renunciar a moltes coses per l'objectiu immediat. Així neix Junts pel Sí i es deixen de banda posicions ideològiques. Però quan veus que l'objectiu no és a tocar, ni en un horitzó d'un any ni de cinc, i tothom ho reconeix, cal fer política i tenir plantejaments. Els conglomerats van tots a l'una mentre no es tracten temes concrets, però si cal entrar en temes concrets... Una part de Junts entén que al Parlament s'ha d'instal·lar no només en l'oposició sinó en el boicot a tot el que fa el govern del qual formava part, i hi ha una part més pragmàtica, més en línia amb el PDeCAT, que creia que era millor ser a les institucions i que accepta quedar-ne fora però que ara no està contenta.

Al Congrés hi ha una lluita per l'herència convergent?

De lluita per l'herència, no n'hi ha cap. No tinc la sensació que Junts reivindiqui mai la tasca política de Convergència. Al contrari! Quan a alguns se'ls diu això de l'herència –i alguns no l'han tingut mai i d'altres sí–, sembla que ningú n'hagi format part mai. Hi ha una herència? Sí. Hi ha lluita pel testament? No. Hi ha qui hi ha renunciat de fet i de dret, i en 40 anys segur que hi ha hagut errors, però hi va haver molts encerts que, actualitzats al segle XXI, són útils, i jo ho reivindico. I això que no soc prototip de convergent com

alguns que ara són a Junts: no vaig ser a la JNC, no vaig créixer dins l'estructura del partit... Jo bec d'aquestes fonts a partir de la política local i de ser alcalde, tot i que el projecte a Tortosa no era estrictament convergent.

Es canvia més la vida dels catalans des del Parlament o des del Congrés?

Avui, dissortadament i amb pena, he de dir que des del Congrés. Si algú compara el que s'ha aprovat al Parlament i al Congrés en els últims tres anys, veurà el que condiciona més la seva vida. Hem malmès l'autogovern, no hem prestigiats les institucions i això s'ha de recuperar. La gent ha de tenir la percepció que la Generalitat i el Parlament són les institucions que tenen el poder de modificar les seves condicions de vida. Que moltes lleis

Dissortadament, avui la vida dels catalans es canvia més des del Congrés que no pas des del Parlament

aprovades a Madrid condicionin la vida dels catalans, això ha passat sempre, però les lleis i l'activitat del Parlament mai havien condicionat tan poc la vida dels catalans. Mai havia vist tants sectors econòmics i socials tan despreocupats del que fa el Parlament, perquè és de molt poca transcendència. Segurament, el més transcendent és l'aprovació dels pressupostos pels recursos que canalitza, però a efectes legislatius... Dissortadament, tots són més conscients que és més rellevant per a ells el que aprova el Congrés que el Parlament.

L'espai que representa Bel al Congrés és molt clar, però a Catalunya és tot més difús.

No ho personalitzaria i entenc que és perquè encadeno onze anys i he estat senador de Convergència, diputat de Convergència, diputat del PDeCAT... Però entenc la pregunta. És molt clar què representem i la

funció que fem a Madrid, i això a Catalunya no tant. Al Parlament, gens. I és perquè vam presentar una proposta electoral amb errors, no va prosperar i no hi tenim representació. I a vegades es generalitza dient "això a Catalunya no té representació", i no: al Parlament, no, però a Catalunya, sí. Tenim centenars d'alcaldes, milers de regidors, diputats provincials, presidents de consells comarcals... Però és veritat que la percepció de la gent és que avui no hi ha un projecte clar i definit del que és l'independentisme o el sobiranisme moderat, moderat en plantejament ideològic i en estratègia i en maneres de fer política. Definir aquest projecte i que l'elector l'identifiqui i el pugui fer seu és l'assignatura pendent i l'objectiu en què molta gent ha de treballar, no tant pensant en les municipals, sinó de cara a les estatals i les catalanes.

I pensant en les municipals, un s'imagina que Xavier Trias seria perfectament votable per vostè si vostè votés a Barcelona...

Seria perfectament votable, i no només això, amb Xavier Trias seria possible que compartíssim projecte polític. Amb Trias he compartit projecte. Quan ell ve a ser alcalde, jo era alcalde pel mateix projecte polític... Abans parlàvem de l'herència política de Convergència a Madrid... Jo em sento hereu de la tasca de Trias a Madrid. Per les circumstàncies que siguin, ell decideix fer-se militant de Junts i jo, no. Quan, després de la creació del PDeCAT, alguns compatibilitzen la militància al PDeCAT i a Junts, el gran argument que tenen –i ben intencionat– era anar a Junts per poder controlar l'eina i continuar fent la política que es feia, centrada i pragmàtica i amb màxima ambició nacional, però sense abandonar el dia a dia. Creien que tot això es podia fer a Junts, i jo crec que això cada dia és més difícil, i més des de la fugida de Junts del govern de la Generalitat. Això marca un abans i un després i marca una correlació de forces dins de Junts. Trias fa el que jo he fet a Tortosa sempre; el projecte municipal no és de Junts o del PDeCAT, és el de Trias. Com a Tortosa el projecte era el de Ferran Bel i ara és el de l'alcalde Meritxell Roigé. ■

tor...) i territorial (del Pirineu a les Terres de l'Ebre, passant per Girona, Lleida i Barcelona) i en sectors econòmics estratègics, com ara la recerca. I hi ha la gratuïtat del transport públic en línies d'autobús estatals. Si algú, de manera bastant frívola i des del desconeixement de la realitat del país, diu que això no serveix de res i que són engrunes, que preguntin a la Fundació Bonaniti si 70.000 euros resolen o no casos de persones que dormen al carrer. Que preguntin al Barcelona Institute of Science and Technology si 3,5 milions ajuden o no a fer l'edifici del hub de medicina de precisió. I el mateix amb el milió d'euros als centres de recerca de Catalunya, els 160.000 a la Fundació Doctor Ferran, els 90.000 al centre d'acollida Assís... Que preguntin a alcaldesses i alcaldes que reben esmenes si això no serveix de res. Això ho pots dir quan no has estat mai alcalde ni president de cap entitat o associació i has arribat a la política sense aquesta trajectòria vital. Quan has estat

alcalde, saps què és una esmena de 500.000 euros, i quan has presidit una entitat saps què són 50.000 o 100.000 euros. El que no serveix de res és fer discursos tot el dia i no aportar res al progrés del país. M'agradaria que el meu país fos independent, però, mentre no ho és, he de centrar la política en l'esterilitat? Som aquí per millorar la vida de la gent. Quan t'instal·les en una defensa de la teva puresa política i per no contaminar-te no ets capaç de pactar res amb ningú, ets del tot estèril.

Es refereix a Junts i la CUP?

A la CUP no és cap novetat. No he vist mai la CUP implicar-se en res, més enllà d'algun ajuntament en què han tingut majoria o bé tenien un odi visceral a l'alcalde de torn i han ajudat a treure'l. I al Parlament, igual: han estat uns fakes. Sembla que s'hi impliquen i sempre fan marxa enrere de seguida. Junts és molt difícil de diagnosticar: hi ha una confluència de gent molt heterogènia amb diferents

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un pressupost d'orfebreria

■ L'executiu busca el difícil encaix a les demandes del PSC, Junts i els comuns per aprovar els comptes del 2023 ■ Si bé hi ha coincidències sectorials, hi ha debat sobre punts de molt rerefons polític com grans projectes i fins i tot autogovern

Oscar Palau
BARCELONA

Ningú va dir que tirar endavant els comptes de la Generalitat del 2023 seria fàcil. Aprovar el pressupost tenint d'entrada només 33 diputats de 135 al Parlament, i aspirar, a més, a fer-ho a quatre bandes –persuadint els dos grans grups de l'oposició, el PSC i Junts, a les portes d'un any electoral, i per si de cas un tercer en discòrdia que probablement resulti necessari, En Comú Podem–, ja s'endevinava que seria una tasca molt feixuga per al govern en minoria d'ERC. I la realitat no està decebent. Coneixedors d'aquesta debilitat, els potencials aliats no s'han estat de fer les seves particulars cartes als Reis a l'hora de posar condicions, i el govern ha hagut de fer mans i mànigues per quadrar les peticions de tothom. I, més enllà d'aspectes salvables en educació, fiscalitat i infraestructures, se n'ha sortit prou bé fins ara en qüestions sectorials, després de moltes setmanes en dansa i una quinzena llarga de reunions amb cadascun dels grans grups.

El govern va dir a principis de setmana que tenia tancats 147 punts amb el PSC, un 87% del seu document, per un valor de vora 5.300 milions. Però, arribat el moment culminant, el moment "o caixa o faixa", encara hi queden els aspectes més espinosos per decidir, la majoria dels quals no són qüestió de números ni de gestió estricta, sinó que van més a l'arrel, a l'orientació política. Es tracta de tres projectes considerats estratègics per al desenvolupament del país –Hard Rock,

ampliació de l'aeroport del Prat i ronda del Vallès–, en què el PSC i Junts curiosament fan pinça contra la posició d'ERC, però també d'un altre paquet de temes clau per al rumb de l'autogovern, en què el PSC pressiona per diluir certes competències del govern i Junts busca tot el contrari, que acceleri cap a la independència. I aquí és on rau el torcebraç ara.

En tot cas, si es repassen els tres documents de la negociació que s'han fet públics –el de peticions del PSC, el de Junts i l'acord tancat amb els comuns–, s'evidencien els punts de discrepància i les coincidències, que hi són en força qüestions rellevants que es repeteixen, i per tant no han de ser esculls.

Fiscalitat

■ És un dels aspectes en què els punts de partida dels grups són més oposats, però justament potser per això no han anat a posicions de màxims. El PSC hi passa de puntetes i parla tot just de no tocar la pressió fiscal, si bé vol ampliar en més de 800 milions el sostre de despesa amb previsions més agosarades, i reservar-se que se li consulti com s'apliquen possibles desviacions positives en els ingressos. Junts, en canvi, reclama abaixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF del 10,5% al 10%, deflactar tots els trams un 3,5% per estalviar uns 350 milions dels 750 que calcula que el govern recaptarà de més per la inflació –l'executiu s'hi resisteix perquè diu que perd molta recaptació i redueix en canvi xifres insignificants als contribuents– i revisar successions perquè vagi cap a una bonificació del

99% a la llarga per a empreses familiars i parents de primer grau. ERC, que era partidària de no tocar res, va fer concessions en el pacte amb els comuns, en què figura crear l'impost als grans vaixells i als aliments ultraprocesats, a més de fixar un nou tipus a patrimoni per equiparar-ho al tribut estatal a grans fortunes, i recaptar-ne així el tram més alt. Això sí, l'element que més grinyola als altres grups, sobretot a Junts, és l'augment del 33% previst en l'impost als habitatges buits.

Grans projectes

■ És segurament el principal escull per segellar un acord ja amb el PSC, tot i que les demandes coincideixen del tot amb les de Junts. Els dos grups, així, reclamen d'entrada que el govern aprovi definitivament el pla director urbanístic del Hard Rock, que va tombar en l'últim tràmit. Tot i que no apareixen en el seu document, Junts també dona suport als altres dos punts clau en què els socialistes estan fent un torcebraç al govern: li reclamen que abordi en el primer semestre amb l'executiu espanyol i Aena el projecte d'ampliació de l'aeroport del Prat –i, de retruc, li exigixen que no tramiti mesures de protecció ambiental al delta del Llobregat que en puguin posar en perill l'expansió– i que, en un termini de dos mesos, signi un conveni per redactar i executar la ronda nord del Vallès fins a Sabadell, un projecte que ERC, amb l'ara conseller de Territori Juli Fernández al capdavant, ha rebutjat sempre del tot.

La posició dels republicans és més ambigua en els altres dos casos, però el govern defensa que tots tres

són projectes rellevants que cal tractar amb més calma i buscant més consensos ambientals, socials i territorials al marge d'un acord pressupostari que diu que no els afecta.

Autogovern

■ El PSC posa un altre seguit de condicions que suposen un cert buidatge de poder de la Generalitat i la renúncia a projectes emblemàtics o grans principis de l'autogovern. Així, reclamen que no s'obri cap més delegació a l'exterior el 2023 i s'avaluïn les que hi ha i, en l'àmbit intern, que també es replantegin les delegacions territorials, i d'entrada s'elimini la de Barcelona. A més, volen que se suspengui la prova pilot per implantar la renda bàsica universal, reclamen que es redueixin en un 10% els ens de la Generalitat i que el Centre d'Estudis d'Opinió i els ajuts als mitjans i la publicitat institucional deixin de dependre de Presidència i passin a dependre del Parlament. Igualment, volen desvincular l'ACN del govern per posar-la sota el paraigua de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). A més, la pretensió dels socialistes que se signi el contracte programa de Rodalies amb Renfe significaria *de facto* una renúncia al traspass immediat del servei i la infraestructura a què aspira el govern. L'executiu sembla avenir-se a la congelació de delegacions a l'exterior, tot i que no en descarta de noves, i no s'ha pronunciat sobre la resta de condicions, que Junts rebutja totalment.

Eix nacional

■ Junts, de fet, pressiona justament amb un seguit

La delegació negociadora del govern, encapçalada per les conselleres Laura Vilagrà i Natàlia Mas, dimecres passat al Parlament ■ ACN

de condicions en sentit contrari, ja que vol reforçar el govern de manera que sigui menys dependent d'estructures de l'Estat espanyol, en el sentit d'una resolució que el Parlament ja va aprovar en el debat de política general. Defensa, així, que es prepari l'Agència Tributària Catalana per recaptar tots els impostos, que es torni als mercats financers, que es reforci l'acció exterior, que es posin les bases organitzatives per a un eventual procés constituent i que es treballi per un model d'infraestructures de la Generalitat amb gestió de proximitat. El govern s'hi avé en general, però es nega a posar partides concretes per a cada supòsit, i insta Junts, que no ho veu clar, a parlar-ne en el marc de l'acord de claredat que impulsa per fixar les condicions d'un referèndum d'autodeterminació.

Canvi climàtic

■ En l'àmbit energètic,

tots estan d'acord que cal potenciar els ajuts per accelerar la implantació particular de les renovables, per a la qual ja hi ha 246 milions d'euros compromesos amb els comuns. El PSC i Junts reclamen que també vagin a la indústria, per compensar l'augment de costos de l'energia (Junts admetia aquesta setmana que els ajuts a les pimes electrointensives era un dels punts sense acord). El pacte amb els comuns destina també 200 milions a posar al dia la climatització de centres educatius, i potencia l'energètica pública perquè sigui comercialitzadora i fomenti la implantació de plaques solars en antics peatges i fins i tot al canal Segarra-Garrigues. El PSC insta també a dotar l'energètica amb 25 milions per cobrir edificis públics, començant pels instituts.

Els socialistes, d'altra banda, plantegen un capítol sencer per a un pacte nacional de l'aigua al qual proposen destinar uns 967 mi-

lions en els propers anys, que millori la regeneració i el reg agrícola, a més de la depuració. També reclamen que s'ampliï la dessalinitzadora de la Tordera i se n'estudiï una de nova al Foix.

Territori i mobilitat

■ Ampliar a tot Catalunya la gratuïtat del transport públic als menors de 16 anys i estendre la T-Jove fins als 30 figura tant en el pacte amb els comuns com en el document de Junts, que també reclama completar el desplegament de la fibra òptica i mesures per frenar el des poblament, com incentius fiscals i un pla de xoc per cobrir places sanitàries en zones rurals. El PSC coincideix en l'acord amb els comuns que cal activar les Rodalies de Lleida i el tramvia del Camp de Tarragona com a accions ferroviàries més immediates, però també inclou una llarga llista de projectes per al metro i demana licitacions per valor de més

de 1.600 milions l'any venent, un punt en què els negociadors reconeixen que s'han encallat. Els socialistes també reclamen un seguit de millores en la xarxa viària, com la C-55, tot i que l'aposta d'ERC és pel transport públic.

Drets socials

■ Junts coincideix amb l'acord amb els comuns a apujar un 8% l'índex per calcular les prestacions socials, i que cal augmentar la dotació per a l'habitatge públic, mentre que el PSC reclama destinar 200 milions al pla de barris verds com a principal mesura urbanística. Junts també parla de posar en funcionament l'Agència de Protecció Social, que al seu dia es va definir com una estructura d'estat per unificar la tramitació de prestacions, i reduir les llistes d'espera en dependència amb 4.500 places més. El PSC reclama crear 2.000 places més de residències i augmentar les ta-

rifes un 7% per millorar el sou dels treballadors.

Sanitat

■ Tots els grups coincideixen que cal avançar cap a destinar el 25% del pressupost de salut a l'atenció primària i que cal més dotació per a la salut mental. El PSC també coincideix en l'acord amb els comuns que cal seguir el desplegament de la salut bucodental, i hi afegeix el de l'Agència de Salut Pública. A més, vol posar 100 milions per reduir llistes d'espera. Junts i el PSC coincideixen que cal destinar al voltant d'un 5% del pressupost a millorar equipaments i infraestructures sanitàries, algunes de les quals ja són en l'acord amb els comuns.

Educació

■ És un dels aspectes sectorials amb més discrepàncies. El PSC i Junts reclamen més diners per a concerts educatius, fet que xoca amb el full de ruta del govern, basat en el contrari: integrar més centres a la xarxa pública. Els exsocs, que reclamen, això sí, que s'apugui un 30% el preu dels mòduls concertats, fins i tot volen anar cap a la universalització d'I2 amb la concertació de places, mentre que els socialistes volen fer-ho augmentant-hi el pressupost. El PSC també exigeix destinar 100 milions a desplegar el pacte contra la segregació escolar.

Cultura i mitjans

■ Junts reclama que pugui a l'1,6% el pressupost de Cultura, i el PSC, a l'1,5%, en el trànsit cap al 2%. Amb Junts, el govern ja hi ha acordat destinar 83 milions més al foment del català, si bé els exsocs en demanen encara 80 més per a TV3 i Catalunya Ràdio, que el PSC també vol dotar amb 53 milions més, inclòs el CAC i l'ACN. Els socialistes també reclamen una partida de 50 milions per a l'esport adaptat.

Seguretat

■ Cap grup hi posa la banya, malgrat que el conseller Elena ha estat a la diana del PSC. Els socialistes demanen tot just aprovar el pla general de seguretat de Catalunya i ampliar la dotació d'agents dels Mossos, en especial amb 600 més a Barcelona. Junts només reclama que creïn una unitat específica contra l'ocupació delinqüencial. ■

ANÀLISI

Òscar Palau

La pilota, a la teulada d'Aragonès

El temps corre contra el govern, que ja voldria haver aprovat el pressupost la primera quinzena de desembre per complir el compromís que entrés en vigor durant el gener, però els grups que hi negocien ho saben i aprofiten per dilatar la resolució per mirar d'extreure'n rèdit fins al final. Sobretot el PSC –amb qui tot fa pensar que acabarà caient l'acord en pocs dies–, que de ser una opció recòndita fa uns mesos ha passat a ser el soci prioritari arran d'una concatenació de factors que hi han acabat conduint, com ara la marxa de Junts del govern, els avenços en la taula de diàleg i els pactes pressupostaris d'ERC a Barcelona i al Congrés. L'executiu s'ha fixat ara la setmana entrant com a data límit per tancar l'entesa i dur-la al Parlament, i per això en els últims dies ha concentrat els esforços en el PSC. I és que, tot i que Junts no ha baixat mai del carro de la negociació, flota en l'ambient des del primer dia una lògica que tampoc s'ha esforçat gaire a desmentir: si molts no van entendre que sortís del govern, encara s'entendria menys que ara donés suport al pressupost i li insuflés així de retruc almenys un any més de vida.

És clar que aquest és un dilema que ha d'assumir també un PSC a qui els sondejos disparen electoralment, i que per tant ara té pocs incentius, més enllà de les conveniències del PSOE pels equilibris a Madrid, per apuntalar Aragonès. Per això s'ho farà suar. "No els ha quedat cap més remei que parlar amb nosaltres, no els queda gaire més", analitzen fonts socialistes, que se senten fortes perquè precisament no veuen Junts votant els comptes pocs mesos després del cop de porta. "Les nostres condicions les saben i ara esperem el retorn dels temes més peluts per a la negociació; és o tot o res", reiteren aquestes fonts, que diuen que en les reunions tècniques s'ha avançat, però rebutgen parlar de xifres de l'acord com ha fet el govern, i neguen que hagin plantejat 30 nous punts, com deia dijous la consellera d'Economia, Natàlia Mas. En tot cas, el PSC admet que l'escull que queda és bàsicament l'acceptació de temes que van més enllà d'una partida als comptes, com ara el Hard Rock i l'aeroport, i també condicions que afecten l'autogovern. "Això ja depèn d'ells", s'espolsen, igual que fa el govern quan diu que "ja només és una qüestió de voluntat política" del PSC i Junts. En el fons, ve a admetre el mateix: que la mare dels ous és fora de l'Excel. Tot i que hi pot haver contactes aquest pont, no s'espera que els negociadors es tornin a asseure fins demà, i serà en funció de les cessions a què estiguin disposats els uns i els altres que es pugui tancar demà mateix o que la pugna encara s'allargui. Els socialistes reconeixen, en aquest sentit, que, tot i que ningú l'ha previst, una trucada del president Aragonès, que fins ara ha tingut un perfil baix, al seu lí-

Aragonès i Illa, abans de Nadal ■ EFE

der Salvador Illa per parlar sobre els temes més polítics "seria lògic" que fos el desllorador definitiu.

És clar que podria ser una trucada a Illa... o a Jordi Turull, secretari general de Junts. "ERC ho ha fiat tot en els últims dies al PSC perquè confiaven en La Moncloa, però resulta que ara el PSC també té coses a dir", analitzen fonts juntares, que ja creuen que el govern va iniciar malament la negociació condicionant-la a un pacte amb el grup minoritari, els comuns. Els exsocs veuen que han passat a ser segon plat, però no pensen d'entrada trencar perquè ja han assolit algun acord parcial, però també per equilibris interns i per no quedar definitivament en la irrellevància. A més, la duresa de les últimes condicions socialistes creuen que els pot atorgar un paper, si ERC vol. "És molt més fàcil pactar amb nosaltres que amb el PSC", reflexionen les mateixes fonts, que recorden que Junts no pensa "desmantellar l'autogovern" renunciant per exemple a delegacions a l'exterior, ni demanar "coses rares" com ara manllevar a l'executiu el control del CEO o de les subvencions a mitjans. "Treure poder a la Generalitat, ni parlar-ne!", rebutgen, per oferir-se: "Quan vulguin, ens asseiem." És clar que Junts manté també punts notables de discrepància, ja que defensa els mateixos grans projectes que el PSC, voldria rebaixes en l'IRPF per compensar la inflació i reclama passos cap a la independència amb partides pressupostàries per reforçar l'autogovern que per ara l'executiu evita concretar. Això sí, si arriba primer l'acord amb el PSC, les mateixes fonts asseguren que Junts no abandonarà i voldrà continuar negociant esmenes parcials al Parlament per condicionar els comptes. Només si l'executiu tirés pel dret i aprovés dimarts el projecte sense cap acord tancat, el PSC i Junts hi presentarien esmena a la totalitat, i per tant els tombarien a la primera. Aragonès, doncs, sap que està obligat a segellar un pacte abans. I ha de decidir en què ce-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Lluís Llach** Activista i membre de la Coordinadora del Debat Constituent

“Quan hi ha un temporal és quan cal pujar al vaixell”

DESMOBILITZACIÓ • “Les grans elits polítiques busquen la desmobilització de la gent perquè la gent mobilitzada és difícil de controlar i els interessos partidistes no van en aquest sentit” **DIVISIÓ** • “Hi ha unes estratègies equivocades que veuran que abandonar el camí de la fermesa i la confrontació amb l'Estat per defensar un projecte vàlid i pacífic no és la via”

Cati Morell / Taempus
BARCELONA

El ple d'enteses del Debat Constituent ha aprovat nomenar el Consell de la República dipositari de les conclusions del Fòrum Cívic i Social un cop acabat el procés participatiu que el president Torra va encarregar l'any 2019. Els representants del Debat Constituent diuen que la decisió respon a la divisió de l'independentisme al Parlament.

Per què aquesta decisió?

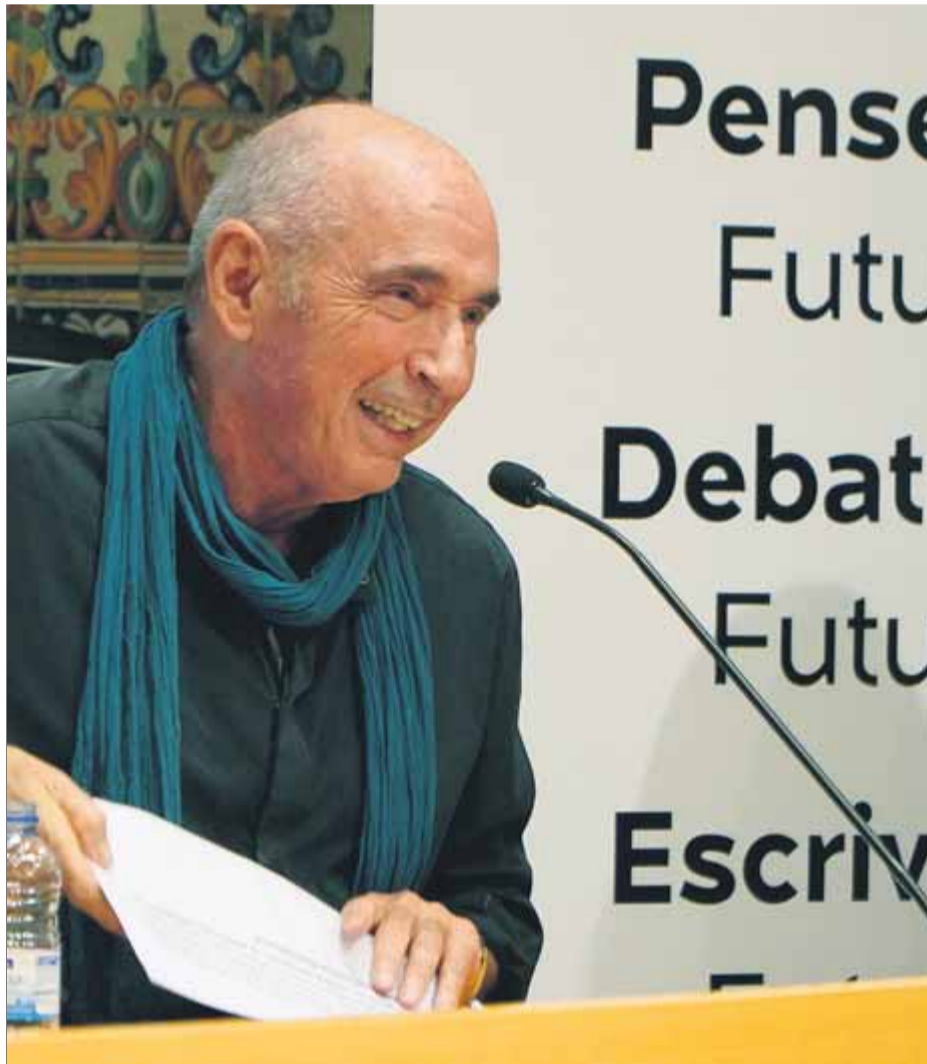
Des de la Coordinadora d'Enteses, arribem a la conclusió que el 52% de l'independentisme representat al Parlament està en dubte, i acordem que el Consell de la República sigui també dipositari dels resultats del procés participatiu. Això no vol dir que, arribat aquest dia, no ho presentem al Parlament també.

Què voleu dir quan parlem de la “divisió de l'independentisme al Parlament”? No hi ha divisió dins del Consell?

No, perquè els objectius del Consell estan consensuats, des de l'inici, amb gent que abraça un ampli espectre ideològic, que també incloua ERC. Els objectius del Consell són clars i estan anunciats: volem que es respecti la voluntat de l'1-O i fer el camí cap a la independència de la manera més efectiva possible.

A què us referiu quan parlem de divisió dins del Parlament?

S'ha trencat el 52% de l'independentisme i la unió ha deixat de ser l'objectiu. L'any 2019, el president Torra i l'aleshores vicepresident Aragonès coincidien que el Debat Constituent era un projecte de govern i jo entenia que els partits del govern hi eren al darrere. Això ha canviat molt, i també ha canviat la confiança de molta gent, que veu les lluites intestines prioritàries per sobre de l'alliberament nacional.

Lluís Llach, en la presentació de la fase participativa del Debat Constituent ■ D. CONSTITUENT

Hi té algun pes, en la decisió, el fet que sigueu als dos llocs?

No... Personalment, no he participat en les converses. L'empatia es genera perquè el Consell ha fet de la participació una eina de treball i futur, i el Debat Constituent té l'objectiu de definir què volem ser a través de la participació de la gent.

Però no hi ha gaire participació. Què hi falla?

Les grans elits polítiques busquen la desmobilització perquè la gent mobilitzada és difícil de controlar i els interessos partidistes no van en aquest sentit. En un moment en què la gent necessita respostes, el Debat

Constituent obliga a pensar... Malgrat tot, creiem que és el moment, perquè tot el que hem generat durant deu anys hi és i un dia ho necessitarem. De les 15.000 persones que van venir al recital del Sant Jordi, vam obtenir poc més d'un miler d'inscripcions; se'ns ha confós amb un perill electoral i no podem fer publicitat. I hi ha decepció: la gent que voldria fer una societat nova no veu el Debat Constituent com una solució.

Ho és?

No ho és en si mateix, però sí que és indispensable. Per arribar a la independència, necessitarem la mobilització, la confrontació, la

unitat, malgrat que pesi a molta gent. La independència no la farem des de la dreta o des de l'esquerra. La farem entre tots. Això és difícil d'empassar quan s'està en una lluita per l'hegemonia. Per això el refugi institucional és el Consell de la República i l'eina semàntica és el Debat Constituent. Som uns fracassats? Sí. Tenim molt poca participació? Sí. Però continuarem presents perquè sabem que, un dia, la nostra eina serà necessària.

Voleu l'1,5% de participació.

Quan es va formar el consell assessor del Debat Constituent, vam veure que cap debat d'aquesta mena, fins i tot amb

QUÈ ÉS

El Debat Constituent va néixer l'any 2019 com una organització cívica independent de partits i organitzacions polítiques. S'organitza a través d'una coordinadora formada per una vintena de persones, que treballen per posar en marxa un procés participatiu per definir el país del futur en un context en què tant la majoria parlamentària com la majoria al carrer expressen la voluntat de superar el marc autonomista i fer realitat un nou context polític en què Catalunya pugui ser un estat independent en resposta a l'1-O. ■ FOTO: DEBAT CONSTITUENT

el suport de l'Estat, mai no havia superat l'1,5%. Són unes 90.000 persones i som molt lluny, però sense això no tindrem autoritat suficient.

Quins avantatges tindrà entretenir les conclusions al Consell de la República?

Si a través del Debat Constituent aconseguim la definició d'una república moderna, on la gent tingui eines de gestió del poder, podem mobilitzar els que avui estan decebuts, i els resultats que se'n derivin es poden imposar com un projecte de futur. Al Debat Constituent, no tem que quan hi ha temporal és quan cal pujar al vaixell, i els que aspiren a tenir un país millor ho han de tenir en compte.

La independència no la farem des de la dreta o des de l'esquerra... La farem entre tots

Tornaran a convergir els camins?

Obligatòriament... Serà una necessitat democràtica. Ja ho comença a ser ara. Hi ha unes estratègies equivocades que veuran que abandonar el camí de la fermesa i la confrontació amb l'Estat per defensar un projecte vàlid i pacífic no és la via. Hi haurà una pulsio que obligarà a reestimar els partits que no veuen que l'època de les princeses i les fades ja ha passat. Tornaran a allò que vol la majoria, un país amb drets i, si pot ser, a través de la independència. ■